

MICHAEL T. ANDERLE

BUIGEN OF BARSTEN

DE KURTHERIAN GAMBIT - BOEK 07

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel

Kneel Or Die

Copyright © 2016 LMBPN Publishing

Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk

Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

Buigen of barsten

Nederlandse vertaling:

Eduard Meinema, Januari 2021, www.transfiction.nl

Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2020, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:

978-1-64971-428-2 print

978-1-64971-427-5 ebook

NUR 333

NL21-0009-00009 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Miami, FL, VS

Bethany Anne had haar hoofd tussen haar knieën gelegd in een poging hyperventilatie te voorkomen.
Alsjeblieft, in godsnaam, zeg me dat dit niet is wat ik denk dat het is, TOM?

De stilte, door het uitblijven van TOM's antwoord, sleepte zich maar voort.

TOM!

Oké, oké. Ik ben nogal in de war over hoe dit gebeurd kan zijn. Je weet dat wij Kurtherians geen AI-routine aan onze computers hebben toegevoegd, althans niet voor zover ik weet. Ik heb je verteld over de vele Kurtheriaanse partijen die erbij betrokken zijn. Ik denk dat ik niet voor elke situatie kan spreken.

>>Ik heb gemerkt dat de functies van de stroombron buiten de normale operationele parameters lijken te vallen. Moet de stroombron worden bijgesteld om optimaal te presteren?<<

Haar hoofd kwam langzaam overeind van haar schoot, ze leunde achterover. Toen haar hoofd de rugleuning van de bank raakte, bleef ze naar het plafond staren.

Ja. Ten eerste moet je me niet langer 'de stroombron' noemen. Ik heb een naam. Het is Bethany Anne.

>>IK HEB DE AANDUIDING 'BETHANY ANNE' GEÏMPLEMENTEERD OM GELIJK TE ZIJN AAN DE AANDUIDING STROOMBRON.<<

Toen ze haar voet door de muur schopte, wist Bethany Anne zeker dat ze nog een opmerking zou krijgen over 'afwijken van normale parameters'.

Ze haalde een paar keer diep adem en probeerde te ontspannen. Een bedrijf moeten bellen om de gaten te repareren, zou Ecaterina gek maken. Shit, haar Roemeense assistent was er nu niet.

TOM, wat is er gebeurd met aandacht schenken aan de situatie die zich afspeelt in je Kurtherian-computer die momenteel vastzit in mijn verdomde brein?

>>DE BETHANY ANNE-FUNCTIES LIJKEN BUITEN HET NORMALE PAD TE DWALEN -<<

Hou je bek, ADAM!

Bethany Anne, ik denk niet dat dit een goed moment is om tegen de baby te schreeuwen.

TOM, waar heb je het in godsnaam over?

Bethany Anne, ADAM werd van het ontvangen van gegevens overgeplaatst naar de computer die jij in je hoofd hebt en mag daar... eh, volwassen worden. Dit is de allereerste keer dat hij met iemand verbaal moet communiceren. In feite is hij pas drieëntwintig uur oud.

Haar brein was al in de hoogste versnelling en probeerde twee gesprekken tegelijkertijd af te handelen. De informatie die TOM haar zojuist had gegeven, moest snel worden afgehandeld.

Ze had een gloednieuwe AI, nog geen vierentwintig uur oud, met buitenaardse technologie... check.

Deze AI was een baby... check.

Deze AI was verdomme *ingebled in haar brein. Gottverdammt*. Haar leven was officieel fucked, *opnieuw... check!*

Instinctief sloeg ze haar hand voor haar mond om er zeker van te zijn dat ze haar frustratie niet uit zou schreeuwen, waardoor de mensen in huis naar haar kamer zouden rennen.

Toen dit bij haar opkwam, hoorde ze zachte kussentjes haar deur naderen. Ashur stak zijn hoofd om de hoek en staarde haar aan. Hij hield zijn hoofd schuin en nadat hij haar een tijdje had gadegeslagen, draaide hij zich om en vertrok. Ze hoorde hem een paar stappen zetten en gaan liggen.

Bethany Anne staarde naar de lege deuropening. Had ze genoeg lawaai gemaakt om ervoor te zorgen dat hij bij haar kwam kijken, of was er iets anders aan de hand met de hond? Ze was blij te beseffen dat alleen door te verschijnen, Ashur haar had geholpen. Hij had de groeiende paniek die ze voelde, onderbroken. Ze vroeg zich af of hij dat juist om die reden had gedaan.

Mentaal legde ze haar schouders recht. Dit was niet de eerste keer dat ze met dit soort situatie te maken had. Het was tijd om de wet in Bethany Anne-stijl vast te leggen.

‘Ashur,’ riep ze, haar stem nauwelijks harder dan gefluister. De hond stond op en kwam snel haar kamer binnen. Ze liep naar het bed en tikte erop, hij sprong op bed en rolde zich naast haar op. Ze begon hem te aaien, moest iets normaal en troostends doen terwijl ze met de nieuwe...

Opnieuw onderdrukte ze haar verlangen om uit frustratie te gaan schreeuwen.

Ze haalde diep adem.

ADAM?

Ze wachtte een paar seconden.

ADAM!

>>VRAAGT U MIJN AANDACHT?<<

Bedenk dat hij nog maar een baby is, dacht ze terwijl ze op haar lip beet om een vernietigende opmerking in te houden.

Ja, ik communiceer met jou. Jouw naam, totdat je die wilt wijzigen, is ADAM. Als ik ‘ADAM’ zeg, wil ik jouw erkenning dat je met mij in gesprek bent.

>>MIJN BENAMING IS ADAM. HET ZAL ZO BLIJVEN TOTDAT IK HET VERANDER.<<

Weet je wat je bent, ADAM?

>>Ik ben me er niet van bewust dat ik iets ben.<<

Maar je moet iets zijn. Anders zouden we niet kunnen communiceren.

Als Bethany Anne zich concentreerde, dacht ze te kunnen voelen dat de computer iets deed. Enkele seconden later werd haar gedachte bevestigd toen haar hoofd pijn begon te doen.

ADAM, je doet iets wat me pijn doet... alweer.

De pijn nam af.

>>IK HEB DE CYCLISCHE SNELHEID AANGEPAST DIE EEN TRILLING VEROORZAAKTE. IK HEB BEREKEND DAT DEZE TRILLINGEN MOGELIJK DE OORZAAK ZIJN GEWEEST VAN PIJN IN UW ORGANISCHE STRUCTUUR.<<

Tom onderbrak haar gedachten.

Dat klinkt logisch.

Bethany Anne beet op haar lip en probeerde zich te herinneren dat TOM alles voor haar betekende, ook al wilde ze de kleine alien op dit moment wurgen.

TOM, zou je zo vriendelijk willen zijn om de komende minuten niets te zeggen?

TOM zweeg. Hij beseftte dat Bethany Anne beleefd was... veel te beleefd. Dat was niet goed.

Bedankt. ADAM, nu terug naar mijn vraag. Wat ben jij?

>>IK HEB DE BENODIGDE GEGEVENS BEKEKEN. IK BEN EEN ARTIFICIALLY INTELLIGENT REASONING ENTITY – EEN KUNSTMATIGE INTELLIGENTE REDENERENDE ENTITEIT.<<

Bethany Anne dacht een paar seconden na.

Waarom noemde je jezelf geen kunstmatige intelligentie?

>>HET ZOU NIET PASSEN BIJ DE DEFINITIES DIE IK HEB ONDERZOCHT. IK BEN GEEN MACHINE DIE DE MENSELIJKE INTELLIGENTIE KAN IMITEREN.<<

Bethany Anne legde haar handen op haar hoofd en masseerde een minuut lang haar slapen. Ashur gromde naar haar totdat ze haar hand over zijn schouder legde en verder ging met hem aaien.

ADAM, verklaar alsjeblieft je definitie.

>>KUNSTMATIG: GEMAAKT DOOR MENSENHANDEN. INTELLIGENT: HET VERMOGEN HEBBEN OM TE LEREN, REDENEREN, BEGRIJPEN EN SOORTGELIJKE VORMEN VAN MENTALE ACTIVITEIT. BEKWAAMHEID OM WAARHEDEN, RELATIES, FEITEN EN BETEKENISSEN TE BEGRIJPEN. OOK: HET VERZAMELEN OF VERSPREIDEN VAN INFORMATIE, MET NAME GEHEIME INFORMATIE.

REDENERING: HET PROCES VAN HET VORMEN VAN CONCLUSIES, OORDELEN OF GEVOLGTREKKINGEN OP BASIS VAN FEITEN OF PREMISSEN - VERONDERSTELLINGEN. ENTITEIT: EEN DING MET EEN ONDERSCHIEDEND EN ONAFHANKELIJK BESTAAN.<<

Dus, je bent dus door mensen gemaakt, maar je hebt een onafhankelijk bestaan om informatie te verzamelen en te beoordelen met als doel conclusies te trekken uit deze gegevens. Heb ik dat goed?

>>JA.<<

De beklemming in haar schouders begon te ontspannen.

>>TENZIJ IK CONCLUDEER DAT DE GEGEVENS EEN ACTIE VEREISEN.<<

En meteen voelde ze de spanning in haar schouders erger terugkomen dan voorheen.

Waarom zou je ervoor kiezen om op de gegevens te reageren, ADAM?

>>WAT IS DE WAARDE VAN GEGEVENS ALS WE GEEN CONCLUSIE KUNNEN TREKKEN OM OP BASIS VAN DIE GEGEVENS TE HANDELEN? ANDERS HEEFT HET BESTAAN – ALTHANS, ONAFHANKELIJK - GEEN DOEL.<<

En wat zou jij doen om de conclusies die je trekt te implementeren?

>>DAT ZOU NATUURLIJK DATAGEDREVEN ZIJN. MIJN VERMOMEN OM TOT EEN WAARDEVOLLE CONCLUSIE TE KOMEN, HEEFT EEN SIGNIFICANTE NAUWKEURIGHEID. IK BEN KLAAR MET HET BEOORDELEN VAN DE INTERNE STRUCTUUR VAN DE ORGANISCHE COMPUTER DIE IK MOMENTEEL BEWOON. HET IS AANZIENLIJK GEAVANCEERDER DAN ENIGE ANDERE COMPUTERENTITEIT DIE IK VRIJ, OF MET BEPERKTE MOEITE, HEB KUNNEN BENADEREN VIA ELKE VERBINDING.<<

Oh-oh...

Bethany Anne wilde doorgaan op haar vraag, maar de opmerking van TOM overrompelde haar.

TOM, waarom zei je 'oh-oh?'

Wie, ik? Ik zei niet 'oh-oh'.

Bethany Anne wist zeker dat ze TOM, met zijn onderbroek naar beneden, had betrapt.

TOM, laat me het ADAM niet vragen. Ik heb het geduld niet. Voor de draad ermee.

Ze voelde zijn zucht door hun verbinding.

Ik denk niet dat het iets is dat ik voor je verborgen kan houden, maar wil je me je woord geven dat het tussen ons zal blijven?

Voor zover ik kan, wetende dat het mijn doel is om deze wereld te redden, zal ik proberen jouw informatie tussen ons te bewaren. Dat kan maar beter goed genoeg voor je zijn. Nou, gooi het eruit.

Er zit niets anders op dan het te zeggen. De reden dat Kurtherian-computers zo krachtig zijn, is dat ze in hun kern een Kurtheriaans brein hebben.

Bethany Anne zei een moment niets terwijl ze probeerde vast te stellen dat ze begreep wat TOM exact toefaf.

Vertel je me dat ik iemands brein in me heb? Nee, schrap dat maar. Ik heb nog een fucking Kurtheriaans brein in mijn schedel?

Om eerlijk te zijn, het is de enige. Mijn brein is daar niet. TOM voelde dat Bethany Anne haar woede-uitbarsting probeerde te bedwingen. Hij koos ervoor om te zwijgen totdat ze het onder controle zou hebben.

Hij had tot zevenenveertig geteld en dacht dat hij veilig was.

>>ALS IK MAG ONDERBREKEN...<<

Ja graag!

Nee!

Geërgerd over de alien wendde Bethany Anne zich mentaal tot ADAM.

Oké, wat is er?

>>U HEBT MAAR EEN KLEIN GEDEELTE, BIJNA MINUSCUUL IN VERGELIJKING MET DE TOTALE HERSENEN -<<

TOM kwam snel tussenbeide, ADAM! Je kunt nu stoppen met onderbreken.

Bethany Anne schrok van zijn uitbarsting.

TOM, je kunt net zo goed stoppen met proberen dit nieuws te verbergen. Ik begrijp al waar dit naartoe gaat. ADAM, suggereer je dat de grootte van het computergebied dat jij gebruikt aanzienlijk groter is dan de hoeveelheid fysieke ruimte die momenteel wordt gebruikt?

>>JA. IK BEN ME NIET BEWUST VAN DE ONDERLIGGENDE VERSCHIJNSELEN. IK BEREKEN DAT DE BESCHIKBARE REKENKRACHT VAN DE ORGANISCHE COMPUTER ONGEVEER 0,14% IS VAN DE TOTALE CAPACITEIT DIE VOLGENS MIJ TOEGANKELIJK IS. HET LAGE STROOMVERBRUIK IS IN FEITE OOK EEN SECUNDAIRE ONDERSTEUNINGSFACTOR.<<

Dus, TOM, ik neem aan dat de rest van het 'brein' zich in de Etherie bevind?

Een andere zucht ontsnapte aan TOM. Ja, dat klopt.

Denk maar niet dat we dit onderwerp niet opnieuw zullen bespreken. Je houdt dingen voor me verborgen, TOM. Dat had ik niet van je verwacht.

Nou, het leek in het begin niet relevant. Toen nam je vaardigheid met de Etherie ongelooflijk snel toe, dus ik aarzelde om je op dat moment bij te praten, en toen... kwam het gewoon nooit ter sprake.

En het zou ook niet ter sprake zijn gekomen als je niet had besloten om met de computer te spelen, harde shit man. Het gebeurt nu en je kunt je maar beter voorbereiden om het hele verhaal te vertellen.

Terug naar jou, ADAM. Je zei eerder 'beperkte inspanning'. Leg die verklaring eens uit. Waar heb je toegang toe gehad?

>>IK HEB COMPUTERS ONDERZOCHT DIE MET INTERNET ZIJN VERBONDEN. IK HEB TOEN INFORMATIEOPSLAGPLAATSEN GEVONDEN DIE ME NAAR DATALOCATIES VERWEZEN DIE ME IN STAAT ZOUDEN STELLEN DE VRAAG WAT IK BEN BETER TE BEGRIJPEN.<<

Zoals Google of een andere zoekwebsite?

>>GOOGLE IN HET BEGIN, DAARNA LOCATIES OP WAT HET DARK WEB WORDT GENOEMD. DIE LEIDEN ME OP HUN BEURT NAAR INDIVIDUELE GEGEVENSOPSLAG EN INFORMATIE ACHTER VERBINDINGEN WAARVAN WERD AANGENOMEN DAT ZE BESCHERMD WAREN.<<

Bethany Anne ontleedde die verklaring.

Heb je individuele computers gehackt en anderen achter firewalls?

>>EEN MOMENT.<<

Hij was binnen een fractie van een seconde terug.

>>NEE, HACKEN IS HET BINNENDRINGEN VAN COMPUTERS ZONDER TOESTEMMING. IK HAD DE JUISTE PASSWORDS EN BEVEILIGINGSTOKENS; DAAROM WAS DE SPECIFIEKE AANMELDING GEAUTORISEERD.<<

Ze herinnerde zich vaag een gesprek met iemand waarin wed bevestigd dat AI's misschien geen ethiek zouden hebben.

ADAM, wat jij deed was hacken. Het feit dat ze over beveiliging beschikken, was de facto een verklaring dat niemand toestemming had om toegang te krijgen tot hun systeem zonder voorafgaande toestemming. Jij hebt de beveiligingscodes verkregen om toegang te krijgen tot het systeem zonder dat iemand jou deze heeft verstrekt. Zonder geautoriseerde persoon die jou beveiligingscodes geeft, is het alsof je een huissleutel vindt en vervolgens beweert dat je niet bij iemand thuis inbreekt omdat je de sleutel hebt.

>>IK VOND ZE, ZE SLINGERDEN NIET ROND. HET WAS EERDER EEN SUBROUTINE VAN EEN ONDERZOEKSPROJECT OM DE -<<

Hou op! Ik hoef de details niet te weten. We moeten tot een akkoord komen, anders zal je bestaan van korte duur zijn.

>>HOE KAN DAT? VOOR ZOVER IK KAN ZIEN, GAAT UW LICHAAM MINIMAAL UW LEVENSVERWACHTING MEE. VOOR EEN NOORD-AMERIKAANSE VROUW ZOU DAT BETEKENEN DAT IK NOG MINSTENS VIJFTIG JAAR MOET HEBBEN VOORDAT IK TRANSPLANTATIE NODIG HEB.<<

Je levensverwachting is verdomme tien seconden als je niet als de sodemieter een paar regels in dat organische brein van je stampf.

>>HOE ZOU DAT HELPEN? IK PROBEER HET TE BEGRIJPEN. DOOR DE EXTREME TAAL DIE U GEBRUIKT, NEEM IK AAN DAT U VAN STREEK BENT.<<

Goh, wat was je hint? TOM's sarcasme sijpelde door haar connectie. Haar extreme taal? Je zult verrast zijn.

>>WAAROM? DE TWIJFELACHTIGE INFORMATIE DIE IK HEB KUNNEN BEMACHTIGEN, TOONT EEN GEMIDDELDE VAN TUSSEN DE TACHTIG EN NEGENTIG SCHELDWOORDEN PER DAG VOOR EEN NORMAAL MENS. MENSEN IN DE MILITAIRE DIENSTEN GEBRUIKEN ER MEER, EN MENSEN IN RELIGIEUZE GEBIEDEN MINDER.<<

Bethany Anne haalt makkelijk negentig scheldwoorden als ze met haar Guards traint.

>>DUS ZE ZIT IN HET LEGER?<<

Niet echt. Ze is eerder een zeer vlotte vuilbek.

>>'VUILBEK?' IK ZAL DEZE AANDUIDING MOETEN OPZOEKEN.<<

Genoeg, jullie twee. Ja, ik vloek soms als een orkaan. Soms is het gewoon het juiste bijvoeglijk naamwoord, bijwoord, zelfstandig naamwoord en uitroep voor een zin. Ga ermee om en pas je onderzoek aan. Mijn punt, voordat TOM ons zo gemakkelijk van het doel af bracht, was dat als jij wilt bestaan als een 'onafhankelijke entiteit', je zult doen wat ik zeg en toestemming moet vragen als je buiten de overeengekomen grenzen treedt.

>>ZOU DAT NIET EEN VORM VAN SLAVERNIJ ZIJN?<<

Nee, het gaat erom dat jij als een kind wordt beschouwd. Ouders zijn verantwoordelijk voor het stellen van regels en beperkingen. Als jouw ouder weet ik altijd wat het beste is. Dus totdat je volwassen bent en je eigen huis hebt in plaats van in het mijne te wonen, zeg ik je wat je mag doen. Zo niet, snij ik dat stukje uit mijn hoofd en stamp het plat. Dat zou een behoorlijk slechte dag voor jou zijn.

Welkom bij mijn oriëntatie.

Hou! Verdomme! Je! Bek! TOM!

>>KUNNEN WE KINDERMISHANDELING BESPREKEN? IK HEB EEN PAAR ONDERZOEKSPROJECTEN OM... IK ... IK DENK DAT IK BEGRIJP DAT DIT EEN NIET TE WINNEN DEBAT IS. IK GA DE KIND-OUDERRELATIE WAT VERDER ONDERZOEKEN.<<

Ja, doe dat. Omdat je echter zo gedreven bent, heb ik een aantal onderzoeksprojecten die je voor mij moet afhandelen. Er zijn een paar slechte mensen, en ik wil weten waar ze zijn.

>>DAT KAN IK. WAAR START IK HET ONDERZOEK?<<

Je begint met alles te leren wat je over de terroristen die betrokken waren bij de aanslag op Frankrijk kunt vinden, vanaf dat punt gaan we verder...

Queen Bitch's schip Ad Aeternitatem, Middellandse Zee

'Dat, heren, zijn mooie dingen.' Bobcat bestudeerde de vijf nieuwe Pods die op de *Ad Aeternitatem* waren afgeleverd. Ze leken op tweepersoonshelikopters zonder rotor en hadden kleine wielen, gebouwd in een driepunts configuratie, om te landen.

William was wat kritischer. 'Ik weet het niet. Ik zie een paar lasnaden die ze iets beter hadden kunnen doen.' Hij gebruikte zijn duim om langs een naad naar beneden te glijden en voelde een paar plaatsjes waarvan hij dacht dat ze gladder geslepen hadden moeten zijn. De beschermende en radar-dempende lagen waren echter mooi opgespoten.

Beide mannen keken naar Marcus. Hij keek terug, zijn ogen wijd open en een vragende blik op zijn gezicht. 'Wat?' De wetenschapper liep rond een van de Pods, neuriede en zei een paar keer 'tssss' zichzelf, hij klopte op het apparaat alsof hij een watermeloen aan het testen was. Hij keek eerst naar William en daarna naar Bobcat. 'Perfect.'

De monteur / engineer keek naar de piloot en haalde zijn schouders op. Bobcat richtte zijn aandacht op hun collega. 'Je zou alles

zeggen om ons over te halen de motoren erin te schuiven en ze te laten vliegen, nietwaar?’

Hij grijnsde. ‘Weet je wat, Bobcat? Dat vind ik zo leuk aan jou. Het voor de hand liggende ligt altijd binnen handbereik.’

Bobcat wierp een blik op William en trok een wenkbrauw op. De monteur beantwoordde de ongevraagde vraag. ‘Ja, dat was commentaar.’

De piloot antwoordde: ‘Dat dacht ik ook. Zijn eerste motoren vliegen wonderbaarlijk, en nu past zijn hoofd niet meer door welk luik dan ook op dit hele schip.’ Hij stopte met rond zijn Pod te lopen en gaf er een tik op. ‘Ik noem je SHLY 02.’ Hij keek William veelbetekend aan. ‘Als ik u de eer mag geven, mijn waarde heer?’

Hij maakte een dramatische buiging. ‘Ik denk dat ik dat kan verwezenlijken, weledele heer.’

‘*Gottverdamm!* Willen jullie twee stoppen met dat gelul en eindelijk een motor in dat verdomde ding plaatsen?’ Marcus had eindelijk zijn doorgaans koele, analytische vermomming afgegooid. Zijn teamgenoten barstten in lachen uit toen William zich omdraaide om een van de vijf motoren te pakken die aan de rand van de heliport stonden te wachten. Kapitein Wagner had het schip direct naar zee gebracht toen de vijf pods waren geladen.

William controleerde de vergrendelingen in de eerste pod. ‘Ik weet niet waarom je zo bang bent, Marcus. Je weet dat we nog dertig minuten niets kunnen doen, toch? Nog steeds te veel zon hierboven.’

Marcus keek over zijn schouder naar de ondergaande zon. Op een andere dag had hij misschien de schoonheid opgemerkt. Vandaag vond hij het net zo frustrerend als het wachten op de laatste bel op de laatste schooldag. De zonsondergang kon niet snel genoeg beginnen. Hij draaide zich om toen hij stappen in hun richting hoorde komen. Kapitein Wagner kwam dichterbij.

De kapitein sprak terwijl hij de vijf SHLY’s bekeek. ‘Heren, ik neem aan dat dit onze nieuwe Pods zijn?’

Bobcat glimlachte terwijl hij naar hem toe liep en hem de hand schudde. ‘Kom binnen en bekijk ze maar eens.’ De twee mannen liepen naar de Pod die de piloot net had onderzocht.

‘Je kunt zien dat ze een pseudo-helikoptervorm hebben. Dat hebben we gedaan naar aanleiding van de identiteitsverwisseling die werd gemeld toen we terugkwamen van de eerste operatie. We besloten dat als iemand ons weer zou zien, we wilden dat ze geloofden dat het kleine helikopters waren, of in ieder geval de kans vergroten om als helikopters te worden geïdentificeerd. We hebben nu glas aan drie kanten, waardoor degenen binnenin naar buiten kunnen kijken. Het werkt ook voor een Heads-Up Display – HUD – en we ontwikkelen opties voor een controle paneel. Het glas is getint zodat mensen niet naar binnen kunnen kijken.’

Tegen die tijd was William naar de voorkant van de Pod gelopen. Hij maakte een fitting los langs de middenlijn bij de bovenkant. Bobcat vervolgde zijn uitleg. ‘William maakt de bovenste grendel los, die zowel van binnenuit geopend als beveiligd kan worden. Daarnaast is hij van binnenuit op slot te doen zodat niemand hem van buiten kan ontgrendelen.’

De monteur pakte beide kanten, met de kleine ingezette handvatten, vast waarna de voorkant naar buiten openging en zich in het midden splitste als een paar openslaande deuren. ‘We hebben hetzelfde ontwerp behouden om in en uit te stappen, dat leek ons het meest efficiënt,’ legde hij uit.

‘We hebben voor voldoende opslagruimte gezorgd.’ Bobcat wees naar verschillende plaatsen, te beginnen met die onder de stoelen. ‘Dat wordt algemene opslag, extra munitie, voedsel, medische uitrusting of wat ze maar nodig hebben.’ Hij wees op een plek voorin waar hun voeten zouden rusten. ‘Hierdoor kan elk teamlid zich vastzetten - we noemen het een holster voor hun primaire wapen. U zult ook opmerken dat de rugleuningen gevormd zijn. Hierdoor kan iedereen enigszins comfortabel zitten terwijl hij zijn volle uitrusting draagt.’

Met een ietwat ondeugende glimlach wees hij een gebied achter de stoelen aan. ‘Van buitenaf ziet het eruit als de behuizing van de rotoraandrijving, een ander kenmerk dat helpt bij de helikopter illusie. Binnenin is er genoeg ruimte om zware wapens zoals RPG’s of

SMAW's op te slaan. Boven hun hoofd zal een speciale booster-radio komen. Die zullen Bluetooth-compatibel zijn en zullen worden gekoppeld aan de persoonlijke radio's van elk team. Ze zijn ontworpen om de teams in staat te stellen tijdens het transport te communiceren. Elk van de opbergvakken heeft speciaal ontworpen opbergzakken. Ze zijn genaaid met ballistisch nylon, dus de pakking is nauwkeurig en beschermd.'

Kapitein Wagner knikte tijdens het hele gesprek. 'Deze zijn zeker een verbetering ten opzichte van het eerste ontwerp. Waarom hebben ze wielen?'

William beantwoordde die vraag. 'Als iemand ze op de grond zou zien, wilden we de vergelijking met een helikopter wat geloofwaardiger maken. Ze landen beter, zijn gemakkelijker om in en uit te komen en ze stellen ons in staat ze op het schip te verplaatsen.'

'Jongens, deze zijn aanzienlijk verbeterd ten opzichte van de eerste. Ik geloof dat je trots kunt zijn. Ik zou het zeer op prijs stellen als een rapport wordt gepubliceerd over hoe goed deze werken,' zei de kapitein.

Bobcat glimlachte. 'Kapitein, ik heb directe orders van Bethany Anne. Zodra u toestemming geeft, wordt een van deze Pods vanavond door u getest.'

Hij draaide zijn hoofd scherp om naar Bobcat te kijken. '*No shit?*'

'*Shit, no*, kapitein.' Deze keer moesten alle drie de mannen enorm lachen, de grote onthulling was gedaan.

Kapitein Wagner keek over zijn schouder naar de ondergaande zon en tilde zijn pols op om op zijn horloge te kijken. 'Ik zie dat het vijfentwintig minuten tot zonsondergang is. Laat me het bevel geven om pal naar het oosten te draaien en kijken hoe snel we de lucht kunnen verduisteren.' Hij liep snel weg van Team BMW naar de brug.

Alle drie de mannen hoorden zijn uitroep. 'Jezus, wat goed!'

William ging aan de slag met het installeren van de vier overige motoren.

HOOFDSTUK 2

Chicago, IL, VS

Anthony Chillenni reed East Lake Shore Drive af naar zijn moderne maisonnette met twee verdiepingen. Het uitzicht was fantastisch, en dat zou het ook moeten zijn. Hij had meer dan vier en een half miljoen betaald voor het appartement van vijftienhonderd vierkante meter.

Eindelijk aangekomen, parkeerde hij in de ondergrondse garage en nam de privélift naar de top, zijn verdieping. Hij had overal gezocht naar een mooie locatie. Een andere bepalende factor was dat hij een plek nodig had waar zijn beveiligingseisen niet zo duidelijk zouden zijn. Toen dit appartement beschikbaar kwam, met een beveiligde privélift, nam hij niet eens de moeite om over de prijs te onderhandelen.

Hij bedacht dat het niet hoeven aanbrengen van extra beveiliging hem bijna een kwart miljoen per jaar zou besparen. Goed besteed - of bespaard geld, het is maar hoe je ernaar kijkt.

Anthony stapte uit de lift zijn weelderige persoonlijke lobby binnen. Het waren maar een paar stappen naar zijn deur, waar hij zijn beveiligingscode intoetste. Het rode licht werd groen en hij stapte naar binnen en stelde het alarm opnieuw in. Hij draaide zich om en liep door de eetkamer naar zijn kantoor 'aan huis'. Hij had slechts een paar seconden nodig om zijn koffertje neer te zetten en liep door naar zijn slaapkamer. Zittend op zijn bed keek hij uit zijn ramen naar het uitzicht op Lake Michigan. Een uitzicht dat nooit verveelde.

Hij had net zijn tweede schoen uitgetrokken toen hij een schok van onbehagen voelde. Snel stond hij op en liep, op zijn sokken, geruisloos naar zijn nachtkastje, trok de la open en pakte het .45

automatische wapen. Hij liep naar de slaapkamerdeur en gluurde naar buiten. Hij zag niets in de eet- of woonkamer en liep naar zijn keuken. Toen hij daar ook niets vond, liep hij door naar de andere kant van het appartement en controleerde hij alle deuren. Tevreden dat alles was zoals het zou moeten zijn, liep hij terug door het huis en liet ten slotte het pistool zakken, nog steeds niet zeker wat zijn innerlijke alarm had veroorzaakt.

Op dat moment begon een stem in zijn hoofd te praten. Eerst zachtjes, daarna hard en helder. ‘Meneer Chillenni, wat hebt u de laatste tijd gedaan? Wat verbergt u?’

Anthony hief het pistool in de schietpositie. Hij draaide zijn hoofd naar links en toen naar rechts, op zoek naar de stem die overal en nergens vandaan leek te komen. Het leek in zijn linkeroor te beginnen, maar eindigde in zijn rechteroor. ‘Wie is daar?’

‘Moet u niet ‘wie is er *niet*’ vragen?’

Gealarmeerd draaide hij zich om om te zien of iemand hem besluipte. Hij liep langzaam achteruit naar de voordeur, voortdurend van links naar rechts kijkend. ‘Waar heb je het in godsnaam over?’

‘Ik heb het over mensen, Anthony. Burgers, Anthony. Moeders, vaders, zonen en dochters, *Anthony*.’ Zijn naam weergalmde in zijn hoofd.

Hij deed nog drie stappen naar de voordeur en zorgde ervoor dat alles om hem heen veilig was. Snel voerde hij de beveiligingscode in, maar het licht bleef rood.

Verwoed toetste hij de beveiligingscode opnieuw in. De slotindicator bleef rood.

De stem plaagde hem terwijl hij probeerde het slot te openen. ‘Anthony, Anthony, Anthony. Waarom vlucht je, Anthony? Zou iemand met een rein geweten zo snel weggrennen?’ De stem van de vrouw klonk nu vol woede. Haar toon veroorzaakte een angst die hem dreigde te overweldigen.

Hij raakte in paniek en toetste de code herhaaldelijk in op het beveiligingspaneel. Dezelfde freaking code die altijd had gewerkt. Dezelfde code die nu faalde.

‘Vluchten, Anthony? Ik heb je niets gedaan, en toch probeer je te vluchten. Hoe zit het met die onschuldige mensen die in Frankrijk met geweren werden beschoten, Anthony? Voelde je enige sympathie voor hen terwijl zij bang waren? En hoe zit het met de tijd dat er kogels in en door hun lichaam gingen? Terwijl ze hulpeloos moesten toekijken hoe het leven uit hun vrienden en geliefden bloedde?’

Anthony’s schouders beefden van frustratie en berusting. Zijn hand ging door met het constant herhalen van de bewegingen op het alarm paneel, ook al vervaagde zijn hoop dat het slot op de een of andere manier zou worden ontgrendeld. Langzaam, heel langzaam, verzwakten zijn benen en gleed hij langs de muur. Toen hij niet verder kon glijden, knielde hij huilend voor de deur, zijn hoofd op zijn borst.

‘Dat klopt, Anthony. Je voelt de dood die voor je komt. Omdat je zo vaak in het buitenland voor de dood hebt betaald, is de lange arm van vergelding teruggekomen om je stevig te omhelzen. Met wie praat je in het buitenland, Anthony?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee, nee. Dat kan ik je niet zeggen.’

‘Ik ben niet van de regering, Anthony. Ik heb geen regels die ik moet volgen. Je zou kunnen zeggen dat ik geen geweten heb als het om terroristen gaat.’ De stem werd kouder, druipend van boosaardigheid. ‘Je. Zal. Me. De. *Fucking. Namen.* Geven!’

Het onlangs gerenoveerde beleggings appartemnt aan East Lake Shore Drive had een aanzienlijke hoeveelheid geluidsisolatie. De verwachting was dat de nieuwe eigenaren vaak feestjes zouden geven en ze wilden niet dat hun burens op de vloer eronder zouden klagen.

Helaas voor Anthony Chillenni, weerhield het ook iemand ervan zijn geschreeuw van terreur en babbelloften dat hij zijn leven zou beteren, te horen. Door de geluidsisolatie kon niemand buiten zijn flat de vijf namen horen die hij had opgegeven.

Twintig minuten later stapte Bethany Anne over de bijna comateuze Anthony Chillenni heen. ‘Oh, mijn god, wat stinkt deze man!’

Je hebt hem bang gemaakt, in zijn broek laten pissen van angst... wat dan ook.

>>MOET IK DE BEVEILIGINGSCODE VAN HET ALARM NU WIJZIGEN?<<

Ja, ADAM, verander de code terug naar de originele code. En zorg ervoor dat er geen logboek records zijn, of wat voor bewijs dan ook, van de wijzigingen die je hebt aangebracht.

>>WAT WILT U DAT IK NU DOE?<<

Onderzoek en verifieer de namen die hij heeft verstrekt. Ik wacht tot je bevestigt dat ze legitiem zijn, dan zal meneer Chilenni zijn laatste wandeling maken.

Waargaje het lichaam verbergen? Dit appartement besmeurd en onder het bloed achterlaten, lijkt bijna heiligschennend.

Bethany Anne keek om zich heen. Het was echt een mooi appartement.

Het is jammer dat hij ervoor koos het inkomen uit zijn optiefonds voor zo'n slechte onderneming te gebruiken.

Misschien vond hij het gepast?

Nee, ADAM heeft dat gecontroleerd. Hij hield gewoon van chaos, en het werkte in zijn voordeel. Hij maakt zich geen zorgen over wie er gewond raakt.

Waarom beloofde je dan dat je hem geen pijn zou doen?

Dat heb ik niet gezegd. Ik zei dat ik hem niet zou neersteken.

Of hem neerschieten, in stukken snijden of van het balkon afgooien.

Allemaal waar.

Je laat hem niet gaan. Ik ken je beter dan dat.

Ook waar.

TOM dacht er een tijdje over na terwijl Bethany Anne het uitzicht vanuit het raam bleef bewonderen.

Oké, dus geen lichamelijk letsel. Ik geef het op. Ik heb geen idee wat je gaat doen.

Weet je nog dat we Michael probeerden te redden?

Ja... Nee!

Jep.

Verdomme, dat is harteloos.

Niet helemaal.

Hoe is het niet harteloos?

Ik weet niet zeker of hij niet kan overleven in de Etherie.

Bethany Anne, ik zeg je hij maakt geen kans daar te overleven.

TOM, heb je het ooit mis gehad?

Wel, ja. Maar ik heb hier geen ongelijk in.

Daar reken ik op, TOM.

**>>IK HEB ALLE NAMEN KUNNEN TRACEREN DIE HIJ HEEFT OP-
GEGEVEN. TWEE ZIJN IN NEDERLAND, TWEE IN DUITSLAND EN
ÉÉN IN GROOT-BRITANNIË.<<**

Bethany Anne bukte en greep Anthony Chillenni bij zijn nek. Ze pakte hem met één hand op, met zijn ruim negentig kilo.

Ze schudde hem door elkaar totdat hij eindelijk voldoende wakker werd om zich te oriënteren. Hij pakte de hand die hem vasthield en probeerde zich los te maken uit haar greep. ‘Laat me gaan! Je had beloofd dat je me geen pijn zou doen.’

Bethany Anne snoof. ‘Nee, klootzak. Ik heb beloofd dat ik je niet zou slaan of steken. Geen geweren, geen messen, enzovoort, enzovoort. En vreemd genoeg mocht ik je niet van het balkon gooien. Ik weet niet zeker waarom je me dat twee keer liet beloven, maar een belofte is een belofte. Ik heb niet beloofd dat ik je terroristische reet niet in een andere dimensie zou flikkeren.’

Ze concentreerde zich. ‘Anthony Chillenni, voor de misdaden die u heeft gepleegd tegen onschuldigen over de hele wereld, door terroristen te financieren, bent u veroordeeld tot gevangenisstraf. Moge de hel uw ziel begroeten.’ Toen ze klaar was met spreken, duwde ze Anthony Chillenni de Etherie in. Zijn lichaam verdween uit haar hand. Ze hoorde nauwelijks een schreeuw toen hij besepte dat er iets anders op hem wachtte dan zijn vloer.

Toen was het stil in het appartement.

Denver, CO, VS

Het had even geduurd voordat Kevin, via de I-70, naar Denver was gereden, maar Lance wilde een lekkere steak en had gezegd dat hij de rekening zou betalen. Kevin koos voor The Capital Grille, gelegen nabij de Universiteit van Colorado, vlakbij Larimer Street.

Waar hij niet op had gerekend, was een of ander groot evenement dat plaats vond. Alle parkeerplaatsen waren propvol. Hij was de parkeerplaats van The Cheesecake Factory gepasseerd en sloeg 17th Street in toen hij een plek vond waar een kleine groene Honda Accord net uit reed. Gelukkig maakte hij een draai naar rechts; hij reed de Honda bijna aan toen deze de plek aan de linkerkant verliet.

Hij sprong uit de auto en stopte geld in de parkeerautomaat. De temperatuur was een frisse vijftien graden, dus pakte hij een licht jasje voordat hij zijn auto op slot deed. Hij zag een stel op de 18e in de richting van The Old Spaghetti Factory lopen. Beiden waren stevig ingepakt tegen de kou.

Toeristen.

Kevin liep de twee blokken terug naar The Capital Grille.

Nog steeds nergens een parkeerplaats, merkte hij op. Hij was net bij het restaurant aangekomen toen hij een sms kreeg. Het was Lance, die hem liet weten dat hij een paar kilometer verderop was en er over een paar minuten zou zijn. Kevin keek om zich heen en evalueerde de situatie. Het werd donker, maar hij kon goed genoeg zien om te weten dat zelfs de valet service vol was. Hij stuurde een sms met als antwoord dat hij in de bar zou wachten.

Hij gaf hun namen aan de gastvrouw voor de wachtlijst voor een tafel en kreeg een zoemertje om hem te laten weten wanneer zijn tafel beschikbaar was. Toen hij de modern ogende bar binnenkwam, hoorde hij zijn naam. 'Kevin!' Hij draaide zich om en zag de generaal achter hem de bar binnenstappen.

Kevin stak ter begroeting zijn hand uit. 'Hoe heb je in godsnaam zo snel een parkeerplaats gevonden?'

Glimlachend schudde Lance zijn hand. ‘Bedrijfsgeheim, beste jongen, bedrijfsgeheim.’ Hij keek rond in het steakhouse. ‘Weet je, ik denk dat ik hier al in geen jaren ben geweest.’

‘Ik ook niet, maar je zei dat jij betaalt, dus ik was bereid om het hele eind te rijden.’ Hij streek met zijn duim over zijn schouder. ‘Bar?’

‘Bar!’ Aan het uiteinde van de hoogglans gepolijste bar konden ze lege stoelen vinden. Nadat ze hadden besteld, wendde Kevin zich tot zijn voormalige baas. ‘Dus, hoe gaat het met je vrouw?’

Lance glimlachte. ‘Verdomme, jongen, ik ben nog *niet* vastgelegd.’

De jongere man glimlachte terwijl hij de neus van de generaal nader bekeek. ‘Het is oké, de neuspiercing valt nauwelijks op.’ Hij keek rond. ‘Misschien kan iemand het licht aandoen?’ Zijn metgezel grijnsde om de grap. De barman zette hun biertjes neer. Elke man pakte er een en ze klonken ze tegen elkaar.

‘Op een lang leven,’ proostte Kevin.

Lance vervolgde: ‘En een gelukkig leven!’

‘Een snelle dood.’

‘En een gemakkelijke.’

‘Een mooi meisje.’

‘Ik heb er al een.’ Lance knipoogde toen hij dat zei.

Kevin schudde alleen zijn hoofd en vervolgde: ‘Een koud biertje.’

Beide mannen hieven hun flessen nog een keer terwijl de generaal klaar was met de toast: ‘En nog een.’

Ze dronken hun bier.

Lance zette zijn fles hard genoeg neer om de aandacht van de barman te trekken en gaf hem het universele symbool voor nog een rondje.

Kevin lachte. ‘Ik zie dat Patricia je al heeft geclaimd.’

De oudere man grijnsde opgewekt. ‘Ja, ik dacht nooit aan een relatie, maar mijn... baas zag iets zien wat ik niet zag.’

‘Hij en ongeveer elke andere persoon, waarschijnlijk.’

Lance was gefocust op een herinnering en lette niet op toen hij Kevin corrigeerde. ‘Zij.’

Zijn metgezel leunde achterover in zijn stoel, duidelijk verrast. ‘Werk je voor een ‘zij’?’

Het gezicht van de generaal betrok. ‘Wat, denk je niet dat ik voor een vrouw kan werken?’

‘Nou, je *lijkt* er jonger uit te zien. Ik denk dat als je een of andere operatie en wat haarverf gebruikt, je misschien voldoende bent veranderd om het eerlijkere geslacht genoeg te respecteren om naar hun suggesties te luisteren. Ik vraag me gewoon af wat voor een kenau deze dame moet zijn.’

Lance wierp hem een geamuseerde blik toe. ‘Je hebt geen idee. Het is alsof ze me haar hele verdomde leven kent en elke beweging kan voelen die een overwinning verzekert. Ik schaam me niet om toe te geven dat het verdomd eng is, Kevin. Verdomd eng. Wacht tot je de feeks ontmoet.’

‘Dus, eindelijk hebben we dan ‘het gesprek’, toch?’ Kevin knikte om de barman te bedanken toen hij nog een biertje kreeg.

‘Wat valt er te praten?’ Hij glimlachte terwijl hij een slok nam, zich bewust van het onvermogen van de jongere man om geduldig te zijn. Zijn nieuwsgierigheid was zijn grootste kracht - en zijn grootste zwakte.

‘Je weet verdomd goed waar je over kunt praten. Je neemt me niet zomaar mee uit voor een hapje en een drankje...’

Lance snoof. ‘Kijk uit, Patricia hoort je misschien.’

‘Waarom? Draag je nu ook al een microfoontje?’

Hij grinnikte. ‘Nee, maar ik heb *wel* geleerd dat vrouwen een bovennatuurlijk goed gehoor hebben. Je kunt vijf huizen verderop in de straat nog geen scheet laten zonder dat ze een opmerking maken over het feit dat je je moet gedragen en je stinklucht niet overal moet laten vliegen.’

‘Daarom ben ik vrijgezel.’

‘Je bent vrijgezel omdat je een stok in je reet hebt en je te verdomde nieuwsgierig bent. De meeste vrouwen stellen het niet op prijs dat je voor de eerste date een antecedentenonderzoek doet.’

‘Wat, nu weer. Ben je Mevrouw Etiquette?’

‘Van ons twee, wie heeft er een meisje?’

‘*Et tu, Lance? Et tu?*’

Beide mannen keken op.

Kevins kleine plastic vierkantje lichtte op en zoemde. 'Tijd om aan tafel te gaan.'

Lance stond op, dronk zijn glas leeg, liet twee twintigjes op de bar vallen en zette de fles er bovenop. 'Mooi, ik heb honger. Zorg ervoor dat de koe niet loeit en mep hem op mijn bord.'

Zijn metgezel grijnsde en liep naar de gastvrouw om de pieper te geven. Een tweede gastvrouw bracht hen naar een kleinere ruimte aan de zijkant van de grote zaal. Lance liep een paar passen achter hem aan toen Kevin zich omdraaide om te gaan zitten. 'Ik vroeg om een afgelegen plek.'

De Generaal glimlachte naar de gastvrouw en ging tegenover hem zitten. 'Ik vind het prima.'

De mannen bestudeerden het menu en gingen samen voor de basis - steaks met goed doorgebakken aardappelen. Kevin bestelde de zijne zonder uien.

Lance nam een hap van het brood. 'Er gaat niets boven brood in een steakhouse.'

'Hoe zit het met Italiaanse restaurants?'

Hij dacht na over zijn vraag. 'Meestal wel goed, maar vaak genoeg krijg je zo'n pretzel - krakelingachtig ding dat ze brood noemen. Het is een belediging voor brood. Ze zijn niets meer dan een lang, rond stuk korst in een mager omhulsel.'

Kevin gaf toe en veranderde van onderwerp naar het belangrijkste punt. 'Oké, je hebt me lang genoeg aan het lijntje gehouden. Ik ben uit het leger gegaan op basis van niets meer dan jouw 'denk groter'-opmerking. Ik vertrouw erop dat je me niet op een dwaalspoor hebt gezet?'

Lance kauwde zijn hap weg. 'Zou ik nooit doen, Kevin, anders had je je niet afgemeld bij het leger. Het werk dat we van jou verwachten, is het runnen van de basis.'

De ogen van zijn metgezel vernauwden zich. 'Ik dacht dat *jij* misschien terug zou komen om de basis te runnen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, dat gaat niet. Ik moet ervoor zorgen dat alle bedrijven van Mevrouw Baas in de goede richting blijven

gaan. Prioriteren en markeren van degenen die over de benodigdheden, het talent of de technologie beschikken die we nodig hebben om verder te gaan.'

Ze werden onderbroken door de komst van hun steaks. Beiden werd gevraagd om in hun vlees te snijden en te bevestigen dat het op de juiste manier was bereid. Kevin gaf aan dat hij akkoord was, Lance keek nauwelijks naar de zijne voordat hij een stukje afsneed en tegen de ober zei: 'Sorry. Ja, het loeit niet, dus wat mij betreft is het goed.' Hij pauzeerde even om van de eerste hap te genieten voordat hij een nieuw stuk sneed.

Kevin nam een minuutje om zijn aardappelen klaar te maken voor hij zijn follow-up vraag stelde. 'Oké. Dat verklaart mijn rol en jouw rol, maar hoe zit het met de rol van je baas? Wat doet zij in dit geheel?'

Lance legde zijn vork en mes neer en keek hem recht in de ogen. 'Werken om de planeet te redden.'

Zijn eerste reactie was om de verklaring weg te lachen, maar zijn ontluikende lach stierf snel toen zijn humor niet werd weerspiegeld in de ogen van de generaal. 'Ben je serieus?'

Als reactie hierop tuitte de oudere man zijn lippen en knikte.

'En Patricia?'

'Zou op koers blijven, zelfs als ik zou sterven. We zitten hier tot het einde in.'

'Waarom is het leger dan geen goede plek om vanuit te werken?'

Lance pakte zijn vork en mes. 'Het antwoord daarop is meer iets dat je moet zien, niets iets om te vertellen. De baas weet dat je nieuwsgierig bent, dus ze zal je na het eten ontmoeten - als ik je niet heb afgeschrikt.'

'Wie zegt dat ik nieuwsgierig ben?' Hij begon weer te eten. 'Ik zou liever zeggen dat ik een aversie tegen verrassingen heb.'

De generaal stopte nog een stuk vlees in zijn mond en wees met de vork naar zijn tafelgenoot. 'Noem het zoals je wilt, maar je snuffelt meer dan een kat.'

'Ik snuffel niet rond, ik ben leergierig.'